

Den flyvende kuffert

Der var engang en købmand. Han var så rig at han kunne brolægge den hele gade og næsten et lille stræde til med sølvpenge, men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine penge, og gav han en skilling ud, fik han en daler igen. Sådan en købmand var han – og så døde han.

Sønnen fik nu alle disse penge, og han levede lystigt, gik på maskerade hver nat, gjorde papirsdrager af rigsdalersedler og slog smut hen over søen med guldpenge i stedet for med en sten. Så kunne pengene sagtens gå, og det gjorde de. Til sidst ejede han ikke mere end fire skilling og havde ingen andre klæder end et par tøfler og en gammel slåbrok. Nu brød hans venner sig ikke længere om ham da de jo ikke kunne gå på gaden sammen, men én af dem, som var god, sendte ham en gammel kuffert og sagde: »Pak ind!« Ja, det var nu meget godt, men han havde ikke noget at pakke ind, så satte han sig selv i kufferten.

Det var en løjerlig kuffert. Så snart man trykkede på låsen, kunne kufferten flyve; det gjorde den, vips fløj den med ham op igennem skorstenen, højt op over skyerne, længere og længere bort. Det knagede i bunden, og han var så forskrækket for at den skulle gå i stykker, for så havde han gjort en ganske artig volte. Gud bevar' os! Og så kom han til tyrkernes land. Kufferten skjulte han i skoven under de visne blade og gik så ind i byen. Det kunne han godt gøre, for hos tyrkerne gik jo alle ligesom han i slåbrok og tøfler. Så mødte han en amme med et lille barn. »Hør, du tyrkeramme!« sagde han, »hvad er det for et stort slot her tæt ved byen? Vinduerne sidder så højt.«

»Der bor kongens datter,« sagde hun, »der er spået hende at hun skal blive så ulykkelig over en kæreste, og derfor må der ingen komme til hende uden kongen og dronningen er med.«

»Tak,« sagde købmandssønnen, og så gik han ud i skoven, satte sig i sin kuffert, fløj op på taget og krøb ind ad vinduet til prinsessen.

Hun lå i sofaen og sov. Hun var så dejlig at købmandssønnen måtte kysse hende. Hun vågnede og blev ganske forskrækket, men han sagde han var tyrkerguden, som var kommet ned igennem luften til hende, og det syntes hun godt om.

Så sad de ved siden af hinanden, og han fortalte historier om hendes øjne: De var de dejligste, mørke søer, og tankerne svømmede der som havfruer. Og han fortalte om hendes pande: Den var et snebjerg med de prægtigste sale og billeder, og han fortalte om storke som bringer de søde små børn.

Jo, det var nogle dejlige historier! Så friede han til prinsessen, og hun sagde straks ja.

»Men de må komme her på lørdag,« sagde hun, »da er kongen og dronningen hos mig til tevand. De vil være meget stolte af at jeg får tyrkerguden, men se til De kan et rigtigt dejligt eventyr, for det holder mine forældre særdeles meget af. Min mor vil have det moralsk og fornemt, og min fader lystigt så man kan le.«

»Ja, jeg bringer ingen anden brudegave end et eventyr,« sagde han, og så skiltes de, men prinsessen gav ham en sabel der var besat med guldpenge, og den kunne han især bruge. Nu fløj han bort, købte sig en ny slåbrok og sad så ude i skoven og digtede på et eventyr. Det skulle være færdigt til om lørdagen, og det er ikke så let endda.

Så var han færdig, og så var det lørdag.

Kongen, dronningen og hele hoffet ventede med tevand hos prinsessen. Han blev så nydeligt modtaget.

»Vil De så fortælle et eventyr,« sagde dronningen, »et som er dybsindigt og belærende!«

»Men som man dog kan le ad!« sagde kongen.

»Ja nok!« sagde han og fortalte: Det må man nu høre godt efter.

»Der var engang et bundt svovlstikker. De var så overordentligt stolte på det fordi de var af høj herkomst. Deres stamtræ, det vil sige det store fyrretræ de hver var en lille pind af, havde været et stort gammelt træ i skoven. Svovlstikkerne lå nu på hylden mellem et fyrtøj og en gammel jerngryde, og for dem fortalte de om deres ungdom. »Ja, da vi var på den grønne gren,« sagde de, »da var vi rigtignok på en grøn gren! Hver morgen og aften diamant-te, det var duggen, hele dagen havde vi solskin når solen skinnede, og alle de små fugle måtte fortælle os historier. Vi kunne godt mærke at vi også var rige, for løvtræerne de var kun klædt på om sommeren, men vor familie havde råd til grønne klæder både sommer og vinter. Men så kom brændehuggerne, det var den store revolution, og vor familie blev splittet ad. Stamherren fik plads som stormast på et prægtigt skib der kunne sejle verden rundt dersom det ville. De andre grene kom andre steder, og vi har nu det hverv at tænde lyset for den nedrige mængde; derfor er vi fornemme folk kommet her i køkkenet.«

»Ja, jeg har det nu på en anden måde,« sagde jerngryden, som svovlstikkerne lå ved siden af. »Lige fra jeg kom ud i verden, er jeg skuret og kogt mange gange. Jeg sørger for det solide og er egentlig talt den første her i huset. Min eneste glæde er sådan efter bordet at ligge ren og pæn på hylden og føre en fornuftig passiar med kammeraterne, men når jeg undtager vandspanden, som engang imellem kommer ned i gården, så lever vi altid inden døre. Vort eneste nyhedsbud er torvekurven, men den snakker så uroligt om regeringen og folket. Ja, forleden var der en gammel potte som af forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i stykker! Den er frisksindet, skal jeg sige Dem.« – »Nu snakker du for meget!« sagde fyrtøjet, og stålet slog til flintestenen så den gnistrede. »Skulle vi nu ikke have en munter aften?«

»Ja, lad os tale om hvem der er mest fornemme,« sagde svovlstikkerne.

»Nej, jeg holder ikke af at tale om mig selv,« sagde lerpotten, »lad os få en aftenunderholdning. Jeg vil begynde, jeg skal fortælle sådan noget enhver har oplevet, det kan man så rart sætte sig ind i, og det er så fornøjeligt: »Ved Østersøen ved de danske bøge.«

»Det er en dejlig begyndelse,« sagde alle tallerkenerne, »det bliver bestemt en historie jeg kan lide.«

»Ja, der tilbragte jeg min ungdom hos en stille familie. Møblerne blev bonet, gulvet vasket, der kom rene gardiner hver fjortende dag!«

»Hvor De dog fortæller interessant,« sagde støvekosten. »Man kan straks høre at det er et fruentimmer som fortæller, der går sådan noget renligt derigennem.«

»Ja, det føler man,« sagde vandspanden, og så gjorde den af glæde et lille hop så det sagde klask på gulvet.

Og potten blev ved at fortælle, og enden var lige så god som begyndelsen.

Alle tallerkenerne de raslede af glæde, og støvekosten tog grøn persille af sandhullet og bekransede potten, for den vidste det ville ærgre de andre, og »bekranser jeg hende i dag,« tænkte han, »så bekranser hun mig i morgen.«

»Nu vil jeg danse!« sagde ildklemmen og dansede, ja, Gud bevar' os, hvor den kunne sætte det ene ben i vejret. Det gamle stolebetræk hente i kroge revnede ved at se på det. »Må jeg så blive bekranset!« sagde ildklemmen, og det blev hun.

»Det er dog kun pøbel,« tænkte svovlstikkerne.

Nu skulle temaskinen synge, men den var forkølet, sagde den, den kunne ikke uden den var i kog. Men det var af bar fornemhed, den ville ikke synge uden når den stod på bordet inde hos herskabet.

Henne i vinduet sad en gammel pennefjer som pigen plejede at skrive med. Der var ikke noget mærkværdigt ved den uden at den var dyppet alt for dybt i blækhuset, men deraf var nu den stor på det. »Vil temaskinen ikke synge,« sagde den, »så kan den lade være! Udenfor hænger i et bur en nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært noget, men det vil vi ikke tale ondt om i aften.«

»Jeg finder det højst upassende,« sagde tekedlen, der var køkkensanger og halvsøster til temaskinen, »at sådan en fremmed fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade torvekurven dømme.«

»Jeg ærgrer mig kun,« sagde torvekurven, »jeg ærgrer mig så inderligt som nogen kan tænke sig. Er det en passende måde at tilbringe aftenen på, ville det ikke være rigtigere at sætte huset på den rette ende? Enhver skulle da komme på sin plads, og jeg ville styre hele kodillen. Det vil blive noget andet!«

»Ja, lad os gøre spektakel!« sagde de allesammen. I det samme gik døren op. Det var tjenestepigen, og så stod de stille. Ingen sagde et muk. Men der var ikke en potte uden den jo nok vidste hvad den kunne gøre, og hvor fornem den var. »Ja, når jeg havde villet,« tænkte de, »så skulle det rigtignok være blevet en munter aften.«

Tjenestepigen tog svovlstikkerne, gjorde ild med dem – Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i lue.

»Nu kan da enhver,« tænkte de, »se at vi er de første! Hvilken glans vi har! Hvilket lys!« – Og så var de brændt ud.«

»Det var et dejligt eventyr!« sagde dronningen, »jeg følte mig så ganske i køkkenet hos svovlstikkerne. Ja, nu skal du have vor datter.«

»Javist,« sagde kongen, »du skal have vor datter på mandag!« for nu sagde de du til ham da han skulle være af familien.

Brylluppet var nu bestemt, og aftenen forud blev hele byen illumineret, boller og kringler fløj i grams, gadedrengene stod på tæerne, råbte hurra og peb i fingrene. Det var særdeles pragtfuldt.

»Ja, jeg får vel også se til at gøre noget,« tænkte købmandssønnen, og så købte han raketter, knaldperler og alt det fyrværkeri der tænkes kunne, lagde det i sin kuffert og fløj så med det op i luften.

Rutsj, hvor det gik! Og hvor det fattede.

Alle tyrkerne hoppede i vejret ved det så deres tøfler fløj dem om ørene. Sådan et luftsyn havde de aldrig set før. Nu kunne de da forstå at det var tyrkerguden selv som skulle have prinsessen.

Så snart købmandssønnen igen med sin kuffert kom ned i skoven, tænkte han: »Jeg vil dog gå ind i byen for at få at høre hvorledes det har taget sig ud,« og det var jo ganske rimeligt han havde lyst til det.

Nej, hvor dog folk fortalte! Hver evige en han spurgte derom, havde set det på sin måde, men dejligt havde det været for dem allesammen.

»Jeg så tyrkerguden selv,« sagde den ene, »han havde øjne som skinnende stjerner og et skæg som skummende vande.«

»Han fløj i en ildkåbe,« sagde en anden. »De dejligste englebørn tittede frem fra folderne.« Jo, det var dejlige ting han hørte, og dagen efter skulle han have bryllup.

Nu gik han tilbage til skoven for at sætte sig i sin kuffert – men hvor var den? Kufferten var brændt op. En gnist fra fyrværkeriet var blevet tilbage, den havde tændt ild, og kufferten var i aske. Han kunne ikke mere flyve, ikke mere komme til sin brud.

Hun stod hele dagen på taget og ventede, hun venter endnu, men han går verden rundt og fortæller eventyr, men de er ikke mere så lystige som det han fortalte om svovlstikkerne.